

(המשך מעמוד 49)

את בשבילי הגררה יותר חשובה. כי מחקן הוא תמצית של כליכך הרבה אנשים.

אחרי שבתעודת-הזהות שלי זיפיעו השמות חנה מאירצ'ק, סוקניק

ישר, הרגשתי לא טוב עם כל השמות. אחד הערבים בכסית החליט נתן ולתארן שלי יתאים השם חנה מרון. זחר כך נוסף השם רכטר-מרון.

יש לי מזל שאני לא מכניסה את תיאטרון לביתי. אני עוברת זטמורפוזה בדרך לתיאטרון."

תמימה וישרה כמו קרש

מיר רציתי למצוא חן. התחלתי לשחק כגיל 4³ בכרלין, שם זלרתי. הייתי בת יחידה. אמי תמיד

הבעל השני האדריכל יצחק ישר (קיצוני משמאל). בפניה הימנית מציץ יוסי ידן. הבעל הראשון. התמונה צולמה ב-1952. היא בשבילי התגלמות הרומנטיקה" אומרת חנה.

לא זוכרת כמה רומנים היו לי, אבל אז פרחו גם הקאריירה שלי. זה היה אחרי הצגת הוא הלך בשדות. התחלתי אז גם להתפתח מבחינה אינטלקטואלית. יוסי הכניס אותי לעולם המוסיקה וישר לעולם הספרות. הכנסתי את עצמי

היתה תקופה שבה גרמתי להרבה אנשים להרים גבות בתמימה

יותר ויותר להצגות כי הגירושין עם ישר הכאיבו לי. הייתי די שכורה. גירושין זה דבר כואב. הרגשתי כמו ספוג. ניסיתי להתעניין בדרמים חדשים.

בית, בעל מישפחה

היו לי מחזורים רבים. מובן שהם היו חייבים להיות גברים יפים. כאותה תקופה גרמתי להרבה אנשים להרים גבות. הם לא הבינו מה אני עושה. לא הייתי פמיניסטית, אבל

גורדוניה בירושלים, בנו של פרופסור. היחסים שלנו לא היו יחסי רומן, אלא יחסי ידידות. זה נמשך גם כשנישאנו. למעשה היינו יותר חברים מאשר זוג, וזאת היתה גם הסיבה שהנישואין לא הצליחו. עד היום יחסי הידידות האלה

השעה 10 בלילה, זה היה נורא. הייתי חוטפת סטירה ואבא שיתף בזה פעולה עם אמי. כגיל 17 התקבלתי לסטודיו של הבימה. יום אחד החלטתי להישאר מאוחר יותר, כדי לראות בכורה של

התמרתי. לא הייתי מוכנה לשחק. הייתי סוף-סוף מאושרת. הייתי תלמידה בגימנסיה בן-יהודה שברחוב הגלילי, והדבר החשוב ביותר בעיניי באותם הימים היה להיות מקובלת. מתי התאהבת לראשונה?

הבעל השלישי יעקב רכטר. התמונה צולמה לפני שנתיים בארצות-הברית. הזוג רכטר זכה כל אחד לחוד בפרס ישראל. מימין עומדת בתם דפנה (18) ולידה עופרת (21). לזוג גם בן, אמנון (24). הם נשואים כבר 25 שנה.

הבעל הראשון יוסי ידן. השניים נישאו בטקס צבאי אחרי מלחמת העולם השנייה. הם היו נשואים במשך שלוש שנים וחצי. יערי היתה זאת ידידות שנשארה עד היום. אומרת חנה. הם נפגשו בסנדא של הבימה.

עשיתי מה שרציתי. אבל היה לי חשוב לא לפגוע האנשים. את יעקב רכטר הכרתי באמצעות אביו. סתם שוחחנו והיתה בינינו סימפטיה. ואחרי זה לא ראיתי אותו במשך יותר משנה. הייתי מיורדת עם הווג יצחק שילה ואשתו אביבה. מישררו של יעקב היה באותו הבניין. אז הוא חי בנפרד מאשתו. הכל התחיל במישחק שבין-א, והשנה חגגנו את יום השנה ה-25 לנישואינו. מבחינה זאת הגעתי למנוחה ולנחלה. עברתי על זה קשה.

נשארו. נישואינו נמשכו שלוש וחצי שנים. הם נערכו בטקס צבאי בסוף מלחמת העולם, והתחתנו במדים. אחרי הגירושין הייתי כבר שחקנית בקאמרוני וגרתי לבד. אז הכרתי את הארכיטקט יצחק ישר. הוא היה בשבילי התגלמות הרומנטיקה. מין לורד בירון או פושקין — הכל מצאתי בו. היינו נשואים חמש שנים. הבעיה היתה שהוא הקסים אז לא רק אותי והתגרשנו בגלל תמר, שמאוחר יותר הפכה לאשתו. אז הפכתי לציפור ררור. אני כבר

התיאטרון. כשחזרתי הביתה וקיבלתי מכות וצעקות ברחתי מהבית. ברחתי לביתה של בתיה לנצט, שאותה הערצתי כנעוריי. היא גרה לבד, ומה שהרשים אותי ביותר היה שהיא אשת העולם — היה לה אפילו בושם. לא היה קשה לאמי למצוא אותי. אך אני הורעתי שאני אשוב הביתה בתנאי שירשו לי לחזור בלילה מתי שארצה. להפתעתי אמי הסכימה. בערך באותה תקופה הכרתי את יוסי ידן. גם הוא היה אחד מתלמידי הסטודיו. הוא לא הסתכל עלי. הוא היה חניך

התאהבתי כגיל 10 בספר של האוניה שבה הגענו לארץ. הוא היה יפה-תואר בעיני, עם שפם קטנטן. אף אחד לא הכין למה הסתובבתי במשך שעות מסביב למיספרה של האניה. התחלתי להתפתח פיסית כגיל מבוגר יחסית. עד גיל 15 הייתי ישרה כמו קרש. יום אחד, כשאמי ראתה חבר ממכבי צעיר, תנועה שהשתייכתי אליה, רודף אחריי במשחק, היא ראגה שלמחרת יעיפו אותי מהתנועה. הייתי נורא תמימה ולא ידעתי מרוע. אם הייתי חוזרת הביתה אחרי

נתה לחיות את חיי באמצעותי. רכר הרס את חיי אבי. היא התרוצצה מים ובלילות בכל מקום שבו נפעתי. אני תמיד הייתי כורדה מאור, לי חברת אחים ואחיות וילדים בני לי. חיים נורמליים לא היו לי. הכל השתנה כשעלינו לארץ. שוט התנפלותי על החיים בארץ. אמי לכה להבימה, שהיה אז המבצר של תיאטרון, וכפי שסיפרו לי מאוחר זר דרשה שיקבלו את חנה'לה שלה קולקטיב. היא חזרה מוועזעת — איך שלא מקבלים אותי לקולקטיבו! אני